

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie II./2022
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 442/2021
populárny názov	Forma elektronického podania - odvolanie
sudca spravodajca	Jana Laššáková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	03.02.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Podmienkou elektronického podania je platná autorizácia podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente. V prípade, ak absentuje platná autorizácia podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente, ktorá je podmienkou samotného vzniku podania, hľadá sa naň, akoby nikdy nevzniklo. Zákonodarca tak ustanovil z dôvodu, aby chýbajúca autorizácia elektronického podania nebola „len“ chýbajúcou náležitosťou podania, ktorú je možné dodatočne odstrániť, ale aby bez nej podanie ani nevzniklo.
skutkový stav a základné fakty	<p>Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Ružomberok (ďalej aj „okresný súd“) domáhal od sťažovateľky (ako právnej nástupkyne) nároku na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu. Okresný súd žalobu zamietol. Proti rozsudku o zamietnutí žaloby podal žalobca 15. januára 2020 odvolanie prostredníctvom elektronickej schránky svojej právnej zástupkyne. Samotné odvolanie bolo doručené súdu vo formáte MS Word bez autorizácie podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). Autorizovaná bola iba sprievodná strana. Krajský súd odvolanie žalobcu pripisom z 13. októbra 2020 vrátil bez meritórneho rozhodnutia ako predložené predčasne a zároveň uložil povinnosť okresnému súdu odstrániť vadu podania (chýbajúca autorizácia elektronického podpisu). Proti uvedenému postupu sťažovateľka listom z 11. novembra 2020 namietala v tom smere, že krajský súd postupoval v rozpore s Civilným sporovým poriadkom (ďalej aj „CSP“), pokiaľ vec vrátil súdu prvej inštancie bez meritórneho rozhodnutia. Navyše, podľa § 125 ods. 2 CSP nie je možné vyzvať na odstránenie vady spočívajúcej v dodatočnej autorizácii elektronického podania.</p> <p>Na základe výzvy okresného súdu žalobca odstránil nedostatok podania. Následne po predložení odvolania okresným súdom krajský súd napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec na nové konanie. Dôvodom zrušenia bola predovšetkým skutočnosť, že okresný súd nerozhodoval ako miestne príslušný. Krajský súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že</p>

	<p>žalobca podal žalobu na okresnom súde, ktorý mal byť podľa § 23 CSP kauzálne príslušným. Ak sa však táto skutočnosť v konaní nepotvrdila, mala byť vec podľa § 43 CSP postúpená miestne príslušnému Okresnému súdu Žilina (všeobecný súd žalovaného).</p> <p>Podstata námietok sťažovateľky súvisí s tvrdením, že krajský súd prekročil svoju právomoc, pokiaľ vrátil predložené odvolanie podané elektronickou formou bez zaručeného elektronického podpisu okresnému súdu s cieľom odstránenia väd podania. Uvedeným konaním a následne napadnutým uznesením bolo porušené právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd vymedzil ako relevantnú otázku pre ústavný prieskum to, či postup krajského súdu pri skúmaní splnenia procesných podmienok podaného odvolania prebehol ústavne udržateľným spôsobom. Ústavný súd v danom prípade neposudzoval opodstatnenosť tvrdení vo vzťahu k samotnému meritu sporu, dokonca ani posúdenie príslušnosti všeobecného súdu. Podstatné v tomto okamihu bolo posúdenie splnenia podmienok podania odvolania zo strany žalobcu.</p> <p>Z § 123 CSP jednoznačne vyplýva, že odvolanie je podaním vo veci samej. Ďalej z ustanovení Civilného sporového poriadku (§ 363, § 127 CSP) vyplýva, že podpis podania vo veci samej, a teda aj podpísanie odvolania, je jeho obligatórnou náležitosťou. V posudzovanom prípade nie je sporná otázka, či podpis odvolania je alebo nie je nevyhnutnou náležitosťou, dokonca ani to, či v prípade, ak je odvolanie podávané elektronicky, je nevyhnutný zaručený elektronický podpis, a to napriek tomu, že tieto úvahy sa snažila prezentovať a odôvodniť zúčastnená osoba vo svojom vyjadrení. Podmienka zaručeného elektronického podpisu odvolania ako prílohy elektronického podania vyplýva najmä z § 23 ods. 1, § 24 ods. 5, ako aj § 25 zákona o e-Governmente. Napokon aj krajský súd považoval zaručený elektronický podpis za obligatórnu podmienku na podanom odvolaní tvoriacom prílohu elektronickej správy, pokiaľ podanie žalobcu vrátil okresnému súdu na účely odstránenia väd podania. Sporným ostalo, či tento postup, ktorý sa v konečnom dôsledku pretavil do napadnutého uznesenia, mohol krajský aplikovať vo vzťahu k elektronickému podaniu odvolania.</p> <p>Ústavný súd zvyrazňuje, že žalobca podal odvolanie elektronicky bez autorizácie, pričom v zmysle § 125 ods. 2 CSP súd na dodatočné doručenie podania v prípade, ak bolo podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu, nevyzýva, na takéto podanie sa neprihliada a nie je možné o ňom rozhodovať.</p> <p>Ústavný súd už judikoval v rozhodnutí č. k. I. ÚS 223/2021 z 25. mája 2021, že „Z uvedeného zákonného ustanovenia (§ 125 ods. 2 CSP, pozn.) je zrejmé, že forma, akou sa musí sporová strana/účastník konania obrátiť na súd, je jednoznačne ustanovená ako forma písomná, ktorá môže byť zachytená buď v listinnej, alebo elektronickej podobe. Pri elektronickej forme podania vo veci samej platí, že ak toto nie je autorizované podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente, súd naň od počiatku neprihliada ako na podanie písomné a to, aby ho súd začal za takéto považovať, môže dosiahnuť ten, kto ho podáva, jedine tým, že ho v lehote do 10 dní od odoslania neautorizovaného elektronického podania podá znova ako autorizované elektronické podanie alebo ho dodatočne doručí v 10-dňovej lehote v písomnej podobe. Ak k dodatočnému doplneniu nedôjde, podanie nemá účinky písomného podania a súd naň neprihliada. Súčasne platí, že ten, kto podáva podanie vo veci samej elektronicky bez autorizácie, má povinnosť sám odstrániť tento nedostatok, a to bez ďalšej výzvy súdu, teda na strane súdu nie je zákonom daná povinnosť vyzvať na dodatočné doručenie podania.“.</p> <p>V sťažovateľkinej veci tak nebolo podstatné, či všeobecné súdy vedeli alebo nevedeli, kto a v akej veci podanie robí alebo či sprievodný list bol podpísaný zaručeným elektronickým podpisom. Podstatné je, že podané odvolanie malo</p>

	<p>byť posúdené výlučne vo vzťahu k nenaplneniu zákonom predpokladanej formy podania podľa § 125 ods. 2 CSP, ktorá v prípade elektronickej formy podania vo veci samej vyžaduje autorizáciu podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente. Podmienkou elektronickej formy podania je platná autorizácia podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente. V prípade, ak absentuje platná autorizácia podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente, ktorá je podmienkou samotného vzniku podania, hľadá sa naň, akoby nikdy nevzniklo. Zákonodarca tak ustanovil z dôvodu, aby chýbajúca autorizácia elektronickej formy podania nebola „len“ chýbajúcou náležitosťou podania, ktorú je možné dodatočne odstrániť, ale aby bez nej podanie ani nevzniklo.</p> <p>Uvedené mal sledovať krajský súd, ktorý svojím postupom nerespektoval ustanovenia Civilného sporového poriadku a zákona o e-Governmente, a tak na základe ústavne nekonformného 10 postupu rozhodol napadnutým uznesením, ktorým vyhodnotil splnenie procesných podmienok podaného odvolania a rozsudok okresného súdu, ktorý už bol fakticky právoplatný (keďže na odvolanie sa nemalo prihliadať), zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Navyše, z napadnutého uznesenia nevyplýva žiaden právne relevantný dôvod (napriek námietkam sťažovateľky) okrem prostého konštatovania, z ktorého by sa dalo vyvodiť, prečo krajský súd pristúpil k vráteniu odvolania s cieľom odstránenia väd podania. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením porušil sťažovateľkino právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	I. ÚS 223/2021
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	odvolanie-náležitosti konanie-vady konania odvolanie-odvolacie konanie právoplatnosť elektronický podpis podanie-neúplné, odstránenie nedostatkov

spisová značka	II. ÚS 469/2021
populárny názov	Nárok na odmenu správcu konkurznej podstaty
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	03.02.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Nárok na odmenu správcu a jeho uplatnenie je nárokom procesným a až na základe právoplatného rozhodnutia súdu o priznaní odmeny možno hovoriť o hmotnoprávnom nároku. V prípade absencie intertemporálnych ustanovení právneho predpisu, pokiaľ ide o oblasť procesného práva, platí, že nová právna úprava sa uplatní na všetky prebiehajúce konania, ibaže zákon neustanovuje inak.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd uznesením z 20. októbra 2020 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a sťažovateľka bola ustanovená do funkcie správcu konkurznej podstaty. Dňa 1. apríla 2021 doručila sťažovateľka okresnému súdu žiadosť o priznanie paušálnej odmeny za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov. Okresný súd napadnutým uznesením priznal sťažovateľke paušálnu odmenu za výkon

	<p>funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov v sume 663,88 eur.</p> <p>Dňa 1. marca 2017 nadobudla účinnosť vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 25/2017 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 25/2017 Z. z.“), ktorou došlo k zmene ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 665/2005 Z. z.“), aj vo vzťahu k jej § 12 určujúcemu výšku paušálnej odmeny z pôvodnej sumy 663,88 eur na sumu 6 660 eur. Vyhláška č. 25/2017 Z. z. neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia.</p> <p>Sťažovateľka zastáva názor, že k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo vydaním napadnutého uznesenia, keďže jej nárok na odmenu ako správcu konkurznej podstaty je nárokom procesnoprávnym a vo vzťahu k procesným predpisom platí zaužívané pravidlo, že pri absencii prechodných ustanovení platí i pre konania začaté pred účinnosťou novej úpravy táto nová právna úprava.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva záver, podľa ktorého absencia prechodných ustanovení vyhlášky č. 25/2017 Z. z. účinnej od 1. marca 2017 vedie k potrebe aplikovať v právnej veci sťažovateľky vyhlášku č. 665/2005 Z. z. v znení účinnom do 28. februára 2017, keďže samotné konanie bolo začaté do 28. februára 2017.</p> <p>Z vyjadrenia okresného súdu k ústavnej sťažnosti okrem iného vyplýva, že okresný súd posúdil nárok správcu na odmenu ako majetkové právo vyplývajúce z hmotnoprávneho ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. a výška ktorého je upravená vo štvrtej časti vyhlášky. Zdôraznil, že pre hmotné právo je typická zásada, podľa ktorej sa nové ustanovenia právneho predpisu aplikujú len na konania začaté po účinnosti príslušnej novely. Podľa okresného súdu, pokiaľ zákonodarca neupravil režim aplikácie novej právnej úpravy, táto sleduje právny režim hmotnoprávneho ustanovenia zákona, na vykonávanie ktorého slúži.</p> <p>Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že kľúčovú otázku, ktorá tvorí podstatu ústavnej sťažnosti, už vo svojej rozhodovacej činnosti okrajovo riešil v konaní o súlade právnych predpisov, pričom nemá dôvod sa odchyliť od záverov vyslovených v náleze č. k. PL. ÚS 107/2011 z 22. októbra 2014. V uvedenej veci nastala situácia, keď vyhláška č. 665/2005 Z. z. bola novelizovaná vyhláškou č. 514/2011 Z. z., ktorá neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia vzťahujúce sa na konania začaté do 1. januára 2012 (účinnosť novely). Ústavný súd dospel k záveru, že v predmetnej veci má konkurzný súd povinnosť pri rozhodovaní o odmene správcu po 31. decembri 2011 použiť už nové znenie § 13 ods. 2 vyhlášky. Ústavný súd ďalej uviedol: „Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že súčasne s nadobudnutím účinnosti nového znenia § 13 ods. 2 vyhlášky (1. januára 2012) bol zákonom č. 348/2011 Z. z. podstatne zmenený aj § 87 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý sa má vzhľadom na prechodné ustanovenie (§ 206a zákona o konkurze a reštrukturalizácii) použiť v krajských súdom prerokovanej veci ešte v znení pred 1. januárom 2012.“</p> <p>Ústavný súd už v minulosti vyslovil názor, že nárok na odmenu správcu a jeho uplatnenie je nárokom procesným a až na základe právoplatného rozhodnutia súdu o priznaní odmeny možno hovoriť o hmotnoprávnom nároku. Ústavný súd v súvislosti s riešením otázky absencie intertemporálnych ustanovení právneho predpisu poukazuje na nález č. k. PL. ÚS 107/2011 z 22. októbra 2014, v ktorom uviedol: «Pokiaľ ide o oblasť procesného práva, platí, že nová právna úprava sa uplatní na všetky prebiehajúce konania, ibaže zákon neustanovuje inak. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu, podľa ktorého „pre procesné právo vo všeobecnosti platí, že nové ustanovenia zákona sa aplikujú nielen v konaniach, ktoré boli začaté po účinnosti novely, ale aj v</p>

	<p>konaniach, ktoré boli začaté podľa starších právnych predpisov. Táto zásada sa neuplatní v tých prípadoch, ak zákon z nej ustanoví výnimky“ (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 12/2012 z 26. júna 2013). Za výnimky vyplývajúce aj z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu možno považovať ochranu nadobudnutých práv, ktorá by mala vyplývať z čl. 1 ods. 1 ústavy.»</p> <p>Ústavný súd považuje za prirodzené, že pri novelizácii právneho predpisu vyvstane v praxi potreba zmeniť i dotknuté ustanovenia vykonávacieho predpisu, avšak názor okresného súdu, že v prípade absencie intertemporálnych ustanovení vykonávacieho predpisu má vykonávací právny predpis sledovať právny režim (v zmysle prechodných ustanovení) predpisu, na vykonanie ktorého slúži, za neakceptovateľný. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, pri ktorom absentuje ústavne akceptovateľný výklad dotknutých právnych predpisov a ktorý obchádza všeobecne uznanú zásadu okamžitej aplikability procesných právnych predpisov, je podľa názoru ústavného súdu za hranicou ústavnej udržateľnosti. Ústavný súd vyslovil porušenie základného 9 práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil napadnuté rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd nevyhovел s ohľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	PL. ÚS 107/2011 z 22. októbra 2014 Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo 12/2012 z 26. júna 2013
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	výklad (interpretácia)-právnej normy intertemporalita konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-odmena správcu

spisová značka	II. ÚS 522/2021
populárny názov	Právo na slobodný prístup k informáciám
sudca spravodajca	Ľuboš Sziget
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	03.02.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 5 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Protokol o výsledku dohľadu, kontroly či dozoru je zhrnutím všetkých zistených nedostatkov v činnosti orgánu štátnej moci a práve tieto v ňom uvedené informácie, ktoré jednotlivé pochybenia popisujú a tak zachytávajú podstatný obsah výsledku kontroly, je povinná osoba sprístupniť na základe žiadosti o poskytnutie informácie o výsledku kontroly, ak tomu nebráni výslovné ustanovenie konkrétneho právneho predpisu v právnej sile zákona. Iba takto vnímaný obsah práva na informácie je spôsobilý naplniť ústavné garancie práva na informácie a naplniť medzinárodné záväzky Slovenskej republiky v tomto smere účinným spôsobom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ 22. marca 2012 požiadal o sprístupnenie protokolu, ktorým bolo ukončené konanie sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vo veci preverenia postupu polície v prípade napadnutia

	<p>osoby (v prípade, ktorý bol predmetom mediálneho a celospoločenského záujmu), ktoré inicioval minister vnútra. Rozhodnutím z 2. apríla 2012 povinná osoba zamietla žiadosť sťažovateľa. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu rozklad zo 4. apríla 2012, o ktorom rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím z 11. mája 2012 tak, že rozkladom napadnuté rozhodnutie zrušilo. Povinná osoba novým rozhodnutím zo 4. júna 2012 žiadosť opätovne zamietla. Sťažovateľ podal rozklad proti tomuto rozhodnutiu, o ktorom správny orgán druhého stupňa rozhodol 17. júla 2012 tak, že rozklad zamietol a napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.</p> <p>Sťažovateľ sa domáhal správnou žalobou zo 14. septembra 2012 súdneho prieskumu rozhodnutia o zamietnutí rozkladu. Krajský súd rozsudkom z 27. mája 2014 žalobu zamietol. Sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 19. januára 2016 tak, že zrušil rozsudok krajského súdu z 27. mája 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie so záväzným názorom, aby krajský súd preveril možnosť aplikácie § 16 ods. 1 zákona o slobode informácií, či nie je možné sprístupniť požadované informácie inou formou. Podľa názoru najvyššieho súdu možnosť vyabstrahovania výsledku kontroly do podania písomnej informácie by podľa okolností prípadu vyplývala z obsahu samotného protokolu.</p> <p>Na základe tohto rozsudku odvolacieho súdu krajský súd vec opätovne prejednal a rozsudkom z 8. novembra 2016 rozhodnutia oboch správnych orgánov zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s uložením povinnosti povinnej osobe požadovanú informáciu sprístupniť.</p> <p>Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný správny orgán, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom zo 17. apríla 2019, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu z 8. novembra 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V zmysle zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu krajský súd vydal nový rozsudok z 5. novembra 2019, ktorým opätovne zamietol správnu žalobu s odôvodnením, že kasačný súd vyhodnotil predmetný protokol ako „čiasťkový výsledok orgánu činného v trestnom konaní, to znamená, že v danom prípade nejde o rozhodnutie vo veci samej“.</p> <p>O kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 15. októbra 2020 tak, že ju zamietol ako nedôvodnú.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Predmetom konania pred ústavným súdom je spor o ústavnokonformnú interpretáciu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám s prihliadnutím na obsah ústavného práva na informácie a ústavných limitov jeho obmedzovania podľa čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru. Sťažovateľ tiež namieta, že ústavne nekonformnou aplikáciou zákona o slobode informácií došlo k priamemu zásahu do jeho práva na súdnu ochranu.</p> <p>Ústavný súd upriamuje pozornosť na zmysel a účel zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktorým je vytvorenie právneho rámca pre realizáciu základného práva jednotlivca na informácie a zároveň umožnenie verejnej kontroly výkonu verejnej moci, ktoré sú v slobodnej demokratickej spoločnosti a v právnom štáte veľmi prospešné a žiaduce. Z uvedených dôvodov je zákon o slobodnom prístupe k informáciám koncipovaný tak, že povinné osoby sú v zásade povinné na žiadosť poskytnúť všetky informácie týkajúce sa výkonu verejnej moci, ktorými disponujú. Z tejto generálnej klauzuly zákon o slobodnom prístupe k informáciám určuje výnimky zo sprístupnenia údajov. Rovnako aj osobitné zákony (napr. zákon o utajovaných skutočnostiach, pozn.) môžu určiť, že niektorá informácia sprístupneniu nepodlieha. Vzhľadom na to, že určenie takýchto výnimiek je svojou povahou obmedzením základného práva na informácie, musí vždy spĺňať atribúty čl. 26 ods. 4 ústavy, resp. čl. 10 ods. 2 dohovoru. Medzi ne patrí aj právna sila prameňa práva, ktoré ustanovuje takéto výnimky, teda že ich možno ustanoviť len zákonom. Pokiaľ povinná osoba nedisponuje konkrétnou zákonnou normou, ktorá by sprístupnenie informácie vylučovala, je povinná požadovanú informáciu sprístupniť. Žiadne odmietnutie sprístupnenia informácie nemožno odôvodniť teoretickou koncepciou bez opory</p>

v zákonomnom texte.

Podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov, okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“) utajovanou skutočnosťou nemôže byť informácia o nezákonom alebo nesprávnom postupe alebo nezákonom rozhodnutí verejných činiteľov a orgánov verejnej moci.

Uvedené východisko generálneho sprístupňovania informácií je v tomto konkrétnom prípade „podčiarknuté“ tým, že z priameho znenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyplýva, že výluka z poskytnutia informácií o kontrole sa nevzťahuje na výsledok kontroly, pokiaľ to neurčí osobitný predpis, ako aj citovaným znením § 4 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností.

V žiadnom prípade nemožno prisvedčiť právnomu názoru správnych súdov, že informáciou o výsledku kontroly (v tomto prípade o inšpekčnej činnosti) je oznámenie o tom, že v konaní bol vydaný protokol. Naopak, samotný protokol o výsledku dohľadu, kontroly či dozoru je zhrnutím všetkých zistených nedostatkov v činnosti orgánu štátnej moci a práve tieto v ňom uvedené informácie, ktoré jednotlivé pochybenia popisujú a tak zachytávajú podstatný obsah výsledku kontroly, je povinná osoba sprístupniť na základe žiadosti o poskytnutie informácie o výsledku kontroly, ak tomu nebráni výslovné ustanovenie konkrétneho právneho predpisu v právnej sile zákona. Iba takto vnímaný obsah práva na informácie je spôsobilý naplniť ústavné garancie práva na informácie a naplniť medzinárodné záväzky Slovenskej republiky v tomto smere účinným spôsobom.

Taktiež nie je ústavne udržateľná úvaha najvyššieho súdu, že dôvodom nesprístupnenia je potreba ochrany foriem operatívno-pátracej činnosti polície, keďže protokol o výsledku inšpekčnej činnosti popisuje konkrétne pochybenia, teda nesprávnosť alebo nezákonnosť v postupe a činnosti príslušných orgánov verejnej moci, ktoré nemôžu byť predmetom ochrany a utajovania, pretože nesprávnosť či nezákonnosť v postupe nie je možné považovať za žiaduci spôsob výkonu činnosti, ktorý by sa mal opakovane aplikovať v iných veciach. Takýto výklad je v priamom rozpore so znením § 4 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane utajovaných skutočností.

V závere ústavný súd vo všeobecnej rovine považuje za vhodné pripomenúť účel správneho súdnictva, ktorým je ochrana jednotlivca pred takým výkonom verejnej moci, ktorý nespĺňa atribút zákonnosti. Ide o ochranu fyzických a právnických osôb a ich záujmov v spore s reprezentantom štátnej moci, ktorý ju aplikoval vo vzťahu k dotknutým osobám. Nie je úlohou správneho súdu chrániť kabinetný výkon zverenej verejnej moci na strane žalovaného správneho orgánu pred verejnou kontrolou jeho pochybení. Uvedené je potrebné mať na zreteli najmä vo veci sprístupnenia informácií v rámci zákona v kauzách, ktoré vzbudzujú vášnivú verejnú diskusiu, polarizujú spoločnosť a poznanie, ktorých má potenciál katarzného pôsobenia.

Na základe uvedených úvah dospel ústavný súd k záveru, že interpretácia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám poskytnutá najvyšším súdom je v zjavnom rozpore s jeho priamym znením a nezohľadňuje ani jeho účel a význam, preto nie je ústavne konformná a udržateľná. Takýmto výkladom došlo k porušeniu hmotného ústavného práva sťažovateľa na

	informácie podľa čl. 26 ods. 1, 4 a 5 ústavy a podľa čl. 10 dohovoru, ako aj procesného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie najvyššiemu správne mu súdu.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	výklad (interpretácia)-ústavne konformný práva a slobody – politické-sloboda prejavu a právo na informácie

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.